

Posudek bakalářské práce Pavla Leváka

„Problematika vyšetření počtu trombocytů se zaměřením na automatický počet krevního analyzátoru“.

Práce v teoretické části podává velmi ucelený pohled na historický vývoj procesu stanovování počtu trombocytů, stručné zmínky o již neužívaných metodikách velmi vhodně doplňují a zpestřují text; praktická laboratorní část se pak zabývá měřením počtu krevních destiček, porovnáním manuálního mikroskopického stanovování počtu s automatickým určením pomocí analyzátoru, a dále si všímá i vlivu použitého antikoagulantu.

Práce je logicky vystavěna od vysvětlení základních dat, která jsou velmi didakticky zpracována a svědčí o autorově velmi dobrém pochopení problematiky a tím i schopnosti reproducibility faktů, dále je uveden i obsáhlý výčet faktorů, které mohou zapříčinit skutečně či falešně chybné výsledky měření, v neposlední řadě zmiňuje klinický přínos získaných dat. Je vhodně ve vyhovujícím rozsahu doplněna graficky, a to tabulkami, grafy i obrázky; velmi kladně hodnotím, že autor neopomněl v první tabulce uvést shrnutí fyziologických hodnot, stejně jako dále i přehled běžně dostupných analyzátorů; popis složitější metodiky (zejm. Coulterova metoda) velmi vhodně dokresluje grafická a obrazová dokumentace; vlastní výsledky jsou přehledně shrnuty v tabulkách – v této souvislosti si dovoluji snad jedinou výtku celé práci, a to zpracování poměrně malého počtu vyšetření (čtyř) při posuzování vlivu antikoagulantu resp. srovnání jejich různých typů, zvláště obsahují-li data s takto disproporčními výsledky, a to třebaže je následně předpokládán (nikoliv však dokázané ?) vysvětlení této disproporce uvedeno; přínosem by jistě bylo získání a zpracování dat od více pacientů. Velmi zajímavým závěrem je pak historický přehled v příloze práce. Využitá obsáhlá literární data jsou dalším kladem posuzované bakalářské práce.

Co se jazykové stránky týče, text je psán velmi srozumitelně s využitím odborných výrazů, sám bych ale upozornil na tři zdánlivě drobné nedostatky: úvodní údaj ze strany 7 („trombocyty jsou bezjaderné buňky“) není zcela exaktní a považoval bych za vhodné formulovat jej podobně, jak autor uvádí hned vzápětí, a to že jde o buněčné fragmenty. Na straně 10 je vhodné upravit formulaci „započítat léčbu pacienta“. A konečně bych považoval za vhodné vysvětlit všechny užití zkratky, zejména ty, které nemají mezinárodní platnost (byť jsou jistě celé skupině hematologů v ČR zřejmé): MPO, SEKK apod.

Závěrem považuji práci za velmi zajímavou a přínosnou, neboť je známo, že vyšetřování trombocytů je ve srovnání se získáváním dat o jiných krevních elementech z řady důvodů poměrně problematické, a to v podmínkách in vivo stejně jako in vitro. Problematika je představena velmi zajímavě, zajímavé je srovnání použitých antikoagulantů. Jediným nedostatkem je z mého pohledu malý počet některých zpracovaných měření, jak uvádím výše. Z údajů, uvedených v práci, mne napadly další dvě otázky: zda autor porovnával i výsledky měření počtu trombocytů z krve žilní versus z krve kapilární, nakolik mohou být výsledky srovnatelné; a za druhé: zda byly hodnoceny i chyby odběrové (např. délka a intenzita zaškrčení končetiny před odběrem). Celkově bych nicméně práci hodnotil jako výbornou.

MUDr. Pavel Hausdorf v.r., 24.5.2008

